Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem*

ROK XIX. Kraków, dnia 28 marca 1936. Nr. 11.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Reklama jest dźwignią handlu!

15 bm. wchodzi w życie nowa taryfa kolejowa

Z dniem 15 marca 1936 r. wchodzi w życie nowa taryfa towarowa P. K. P. Nowa taryfa towarowa wydana będzie w układzie zmienionym w stosunku do dotychczasowego, a mianowicie składać się będzie z części I A (narazie niezmienionej), zawierającej regulamin przewozów, oraz części I B i II.

Część I B, która już została wydana, zawiera — jak dotąd: postanowienia taryfowe, klasyfikację towarów, wykaz opłat podatkowych i w odchyleniu od dotychczasowego układu — tabelę opłat zasadniczych, postanowienia reekspedycyjne i inne przepisy, zawarte w obecnie obowiązującej cz. II, zeszyt 1 a taryfy towarowej.

W nowej tabeli opłat zasadniczych przy przesyłkach zwyczajnych ustanowione są dla drobnicy — jak dotychczas — trzy klasy taryfowe, oznaczone liczbami rzymskiemi I, II i III a dla przesyłek wagonowych — klasy, oznaczone liczbami arabskiemi 1 — 16 (dotychczas 1 — 17) oraz 3 klasy oznaczone literami A (na przewóz zboża i niektórych wyrobów młynarskich), B (na przewóz niektórych gatunków drewna i wyrobów z nich), C (na przewóz węgla, miału węglowego i koksu). Dla przewozu drobiu i zwierząt żywych w przesyłkach drobnych i wagonowych ustanowiona jest klasa Z (w miejsce obecnej klasy 18).

Stawki taryfowe klas wagonowych zwyczajnych i pośpiesznych stosowane przy obliczeniu przewoźnego za wagę dzielą się w nowej taryfie tylko na dwie rubryki mianowicie: „a“ do obliczania przewoźnego najmniej za 5000 kg., oraz „b“ — najmniej za 10.000 kg. Dotychczasowa rubryka „c“ do obliczania przewoźnego przy przesyłkach o wadze najmniej 15.000 kg. nie została w nowej tabeli opłat przewidziana, zatem przewoźne za te przesyłki obliczane będzie po wejściu w życie nowej taryfy według rubryki „b“).

Niemal wszystkie towary, taryfowane dotychczas przy przesyłkach wagonowych według klas od 1 — 17, zostały w nowej taryfie w związku z ograniczeniem ilości tych klas do 16 przesunięte o jedną klasę (np. z 17 do 16). Mimo to jednak opłaty zasadnicze za przesyłki wagonowe tych towarów przy obliczeniu przewoźnego najmniej za 5.000 kg. i 10.000 kg. będą według nowej taryfy w porównaniu z dotychczas obowiązującą zniżone do 15 proc. Natomiast dotychczasowe opłaty zasadnicze, pobierane za przesyłki o wadze najmniej 15.000 kg. nie ulegną większym zmianom. Nie zostały jedynie zniżone opłaty zasadnicze kilku pierwszych klas na krótsze odległości. Stawki taryfowe przy przewozie przesyłek drobnicowych zwyczajnych obniżone będą jedynie na dłuższych odległościach (powyżej 100 kg). Przy przesyłkach wagonowych zwyczajnych drobiu i zwierząt żywych stawki zasadnicze klasy Z obniżone zostaną od 30 do 40 proc. Obniżono również stawki klasy A o około 30 proc., klasy B o około 15 proc. i klasy C o około 40 proc.

Dla przesyłek pospiesznych drobnych ustanowiona będzie klasa taryfowa, oznaczona literą P i kl. I drobnicową, a dla przesyłek pospiesznych wagonowych — trzy klasy P 1, P 2 i P 3 (dotąd tylko P 1 i P 2), przyczem w obydwu wypadkach opłaty będą niższe od dotychczasowych zwłaszcza na dalszych odległościach.

Wyżej omówione zniżki dotyczą jedynie klas za-

Ciąg dalszy na str. 11-tej.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XIX. **Kraków, dnia 28 marca 1936** **Nr. 11.**

Cena abonamentu:
Abonament kwartalny 4 zł
„ półroczny 8 zł
„ roczny 16 zł
Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.
Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 43.**
Telefon Nr. 132-67
Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:
Wiersz milim. 1 szp. na okładce **40 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki **60 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. w tekście **60 groszy**
Cała strona okładki **Zł 200** Pół strony okładki **Zł 100**
Ćwierć strony **Zł 50** Ósma strony **Zł 25**
Cała strona w tekście **Zł 450**, Pół strony **Zł 230**
Ćwierć strony **Zł 120** Jedna ósma strony **Zł 60**

Echa tygodnia.

Prawdziwem nieszczęściem dla Polski jest brak skrystalizowanego programu rolniczego. Brak ten wypływa z niedostatecznego pojmowania przez rolników interesów polskiego gospodarstwa społecznego w ogólności, zaś interesów rolniczych w szczególności. Organizacje drobnej własności rolnej w rodzaju Stronnictwa Ludowego koncentrują swą uwagę na zagadnieniach politycznych, traktując kwestje ekonomiczne powierzchownie, a bardzo często demagogicznie. Kierunek myśli rolniczej jest zatem w Polsce wyzna-

czany przez elementy ziemiańskie, które rozporządzają wprawdzie szeregiem jednostek wybitnych i utalentowanych, ale niezdecydowanych w wyborze środków. Na każdym kroku widać mentalność ziemiańską, usiłującą mierzyć drobne i całkiem specjalne zagadnienia gospodarcze kategorjami wielkorzutnych koncepcyj, po realizacji których nawet wielki i bogaty organizm gospodarczy popadłby w ostrą anemję.

Natomiast przemysł, kierowany przez doświadczonych i wytrawnych znawców życia gospodarczego od samego początku niepodległości zdawał sobie jasno sprawę z roli, jaką ma odegrać i z żądań, jakie może stawiać. Cóż zatem dziwnego, że przemysł odrazu wziął górę nad rolnictwem i rolnicy zawsze szli ręka w rękę z przemysłowcami. Niemal wszystkie żądania przemysłu uzyskały aprobatę przedstawicieli rolnictwa. Za cenę drobnych koncesyj, przyznawanych rolnikom uzyskiwali przemysłowcy olbrzymie prawa i przywileje. I Polska była bodaj jedynym w świecie krajem, gdzie dokonywały się zasadnicze procesy przebudowy struktury gospodarczej w kierunku uprzemysłowienia, a mimo to nie było różnic zdań między przemysłem, a rolnictwem. Taka różnica zdań była i jest w Niemczech, gdzie przeprowadza się wielki program reagraryzacji kraju kosztem przemysłu, taka różnica zdań jest i w Anglji, przeprowadzającej w mniejszym stopniu te same zamierzenia, co Niemcy, podobne zjawisko obserwujemy w Stanach Zjednoczonych, a nawet w Rosji Sowieckiej. Albowiem tak, jak reagraryzacja oznacza przesunięcie dochodu społecznego od przemysłowca ku rolnikowi, tak uprzemysłowienie oznacza przesunięcie dochodu społecznego od rolnika ku przemysłowcowi.

Olbrzymia protekcja celna, jaką otoczony jest przemysł w Polsce dokonaną została przeważnie kosztem rolnictwa. Taryfa celna, równająca się u nas prohibicji — jest skierowana przeciw rolnikowi, a mimo to nie odezwał się ze strony rolników ani jeden głos protestu przeciw ustanowieniu tej taryfy celnej. Nawet obecnie, po przeszło 2 latach działania nowej taryfy celnej, gdy wszyscy mieli już sposobność przekonać się, ile szkód taryfa ta narobiła gospodarstwu polskiemu, występuje przeciw taryfie celnej Minister Przemysłu i Handlu, występuje p. Matuszewski, występuje p. Rose z Min. Rolnictwa, ale organizacje rolnicze, jakby się tym problemem nie interesowały.

Prowadzone przez wielką własność ziemską rolnictwo, nie umie sprecyzować swych żądań. Przed 3 laty urządzano w Polsce tygodnie rolnicze, organizowano pochody i demonstracje, dochodziło nawet do buntu rolników przeciw miastom, ale rolnicy nigdy nie sformułowali swych postulatów w całości i w pewnym logicznym związku. Zaczęło się od cen zbóż. Podnieście ceny zbóż — mówili rolnicy — a kryzys gospodarczy

Polski minie, jakby ręką odjął. Oderwijcie ceny zbóż w Polsce od cen światowych — głosiły związki rolnicze. Zaczęła się polityka „odrywania" cen rolniczych od rynków światowych. Zorganizowano aparat interwencyjny Państwowych Zakładów Przemysłowo-Zbożowych, który działał od samego początku spadku cen płodów rolnych. Koszty prowadzenia interwencji przez P. Z. P. Z. wynosiły łącznie około 100 miljonów złotych. Są to efektywne straty, pokryte przez podatników nie licząc strat pośrednich przez całkowite zrujnowanie prywatnego kupiectwa zbożowego, któremu „Pezety" wypowiedziały śmiertelną walkę.

Po 6-ciu latach niszczycielskiej działalności „Pezetów“ otworzyły się oczy rolnikom. Jak to — mówili, przecież drobny rolnik nie jest wcale zainteresowany w wysokiej cenie zboża! Pan Jerzy Michałowski, który z ramienia Instytutu Spraw Społecznych objeżdżał wieś i badał położenie gospodarcze rolnika — uderzył na alarm. Okazało się, że chłop nie jest zainteresowany w wysokiej, ale raczej w niskiej cenie zboża, a w wysokiej cenie produktów hodowlanych, ponieważ produkcja hodowlana jest trzonem gospodarki chłopa. W wysokiej cenie zboża jest zainteresowana tylko wielka własność ziemska.

Wielka własność ziemska „wykiwała“ rząd, „wykiwała“ społeczeństwo i „wykiwała“ drobnego chłopa. Wmówiła sferom rządowym, że interesy ziemiaństwa są interesami całego rolnictwa. Po sześciu latach rząd przejrzał. Minister Poniatowski w lecie ubiegłego roku zmienił kurs polityki rolniczej od zbożowej na hodowlaną. Zlikwidowano działalność P. Z. P. Z., a mimo to ceny zbóż naogół trzymają się, a rolnictwo nie zostało zrujnowane. Okazało się, że można zlikwidować P. Z. P. Z., a Ojczyzna będzie nadal istnieć.

Ale... przez 6 lat prowadzono politykę złą, politykę rujnowania kraju na rzecz wielkiej własności ziemskiej, politykę sprzeczną z interesami rolnictwa na rzecz fałszywie pojętych interesów wsi przeprowadzono konsekwentnie.

Teraz dopiero widzą rolnicy, że bronili złej sprawy. Minister rolnictwa p. Poniatowski bierze w obronę — miasta. W obronie swej zagalopował się tak daleko, że aż p. Matuszewski musiał się „ująć“ za rolnikami.

Zanosi się na odwrót od dotychczasowej błędnej polityki rujnowania miast na rzecz wsi. Rolnicy zaczynają rozumieć, że wieś może istnieć i rozwijać się tylko w warunkach pomyślności i dobrobytu miast.

Ale na to trzeba było — znowu 5 lat fatalnych doświadczeń, na to trzeba było ruiny miast, wzrostu bezrobocia i pauperyzacji stanu mieszczańskiego.

Przez długi czas wołano: ach te długi rolnicze! Gdyby tak sprzątnąć zadłużenie rolników, byłby raj na wsi. I znów: Ostrzegano, że kij oddłużenia rolniczego ma dwa końce. Jednym końcem trafi w wierzyciela, a drugim w dłużnika. Silny wierzyciel może się tylko lekko potłuc, a słaby dłużnik może od takiego uderzenia stracić życie. W każdym razie — nie zyska na tem dłużnik rolniczy, nie zyska wierzyciel, nie zyska gospodarstwo społeczne.

Stało się. Przeprowadzono konsekwentnie oddłużenie rolnicze. Zrujnowano kredyt, zabito wiarę w stałość norm prawnych, stoczono w przepaść wierzyciela, przeważnie małomiasteczkowego kupca, który skolei nadszarpnął finansami kupca w wielkiem mieście. (Niech Żyd straci!) Rolnik nie płaci długów, ale i nie otrzymuje kredytów i teraz rozlega się lament wsi. Oddłużenie nie pomogło, nietylko to — zaszkodziło. Wypłoszyło ze wsi doszczętnie kredytodawcę. Niema kredytu dla wsi.

Zdrowy rozsądek nie wystarczał. Trzeba było złych doświadczeń. Trzeba było wypróbować, czy prawdą jest twierdzenie, że wetknięcie palca w ogień oznacza sparzenie palca, tembardziej, że w ogień

Kto naprawi szkody taką polityką wyrządzone? Kto zwróci podatnikom 100 miljonów złotych, użytych na finansowanie szkodliwej akcji?

Spór: wieś czy miasto? Kto z nas nie pamięta tego sporu? Kto nie przypomina sobie, jak namiętnie domagali się rolnicy zwiększenia ciężarów podatkowych miast na rzecz wsi? Stało się po myśli rolników. Miasta ledwie zipią pod obuchem ciężarów podatkowych. Jeszcze jeden podateczek, jeszcze jedna redukcyjka, jeszcze jedna opłateczka. Miasta ostrzegały, wskazywały, że największym konsumentem płodów rolnych jest nie eksport, ale rynek miejski. Osłabianie zdolności nabywczej tego rynku, to znaczy podcinanie gałęzi, na której się siedzi. Mieszczanin, któremu zredukowano pobory albo zmniejszono dochody przez zwiększenie podatku, ogranicza konsumcję płodów rolnych. Spożywa mniej masła, sera, jaj i mleka. Bezrobocie, które wytwarza się na skutek zwiększonych trudności gospodarczych miast, wpływa na ograniczenie spożycia produktów wiejskich. Zwracały uwagę na to biuletyny Państwowego Instytutu Badania Konjunktru i Cen, wskazywał na to zdrowy rozsądek ludzki. Nic nie pomagało. Politykę rujnowania miast

wchodził nietylko palec rolnika, ale i cała ręka mieszczanina.

Przytoczyć inne przykłady? Powiedzieć, jak to pewna nieliczna grupa rolników przeforsowała podwyżkę ceł od przywozu tłuszczów roślinnych, bałamucąc społeczeństwo, że wymaga tego „interes rolnictwa", a potem chłop klął na czem świat stoi na wysoką cenę — mydła, które w związku z tą podwyżką ceł podrożało? Powiedzieć, jak to grupa rolnicza, wcale nieliczna, ale zainteresowana w wysokiej cenie lnu i wełny, domaga się zniszczenia Łodzi, Białegostoku, Bielska, — słowem, całego polskiego przemysłu włókienniczego, wielomiljardowych wartości, wielkiej kultury przemysłowej — poto, aby przerabiać len, a nie bawełnę, poto, aby przerabiać wełnę krajową, której niema w dostatecznej ilości, a która jest droższa i gorsza — w imię „interesów rolnictwa" i po to, aby chłop płacił potem wyższe ceny towarów tekstylnych? Powiedzieć, jak to bałamutni „obrońcy" rolnictwa wszelkiemi siłami prą do przeforsowania zakazu uboju rytualnego, poto, aby po wejściu w życie tego zakazu wieś doznała szalonego wstrząsu, degrengolady cen bydła i rewolucji w rachunkach chłopskich, słowem — kuracji końskiej, która może chłopa położyć na obie łopatki?

Złe programy zostały przeprowadzone do końca. Dobre programy (walka z kartelami, walka z etatyzmem, walka z przerostem funkcyj państwa, walka o obniżkę podatku i t. d.) nie zostały wcale przeprowadzone.

Adw. Dr. Józef Schlang, Kraków.

Czy władza skarbowa jest uprawniona wezwać płatnika do składania zeznań podatkowych?

Szereg krakowskich drobnych kupców, nie obowiązanych w myśl ordynacji podatkowej do składania zeznań, zostało zawezwanych przez Urząd Skarbowy do złożenia zeznania podatkowego w ciągu 7 dni pod sankcją nałożenia grzywny do zł. 500.—

Ponieważ Urzędy Skarbowe od niedawna coraz częściej rozsyłają podobne wezwania do płatników nieobowiązanych do składania zeznań, celem wymiaru podatków dochodowego i przemysłowego, należy rozważyć, czy ta praktyka władz skarbowych jest zgodna z przepisami ustawy i jak się do takiego wezwania zastosować, aby nie popełnić przekroczenia podatkowego.

Przedewszystkiem wypada wyjaśnić, że ordynacja podatkowa traktuje zeznania podatkowe w odrębnym rozdziale (dział II, rozdział I, art. 68 i 69 ord. pod., Dz. U. R. P. Nr. 14 ex 1936, poz. 134) jako **specjalną instytucję** w odróżnieniu od wszelkich innych okoliczności (jak np. opinje biegłych, wyjaśnienia i zeznania płatników i świadków) stanowiących t. zw. materjał faktyczny dla ustalenia podstawy wymiaru (art. 70 o. p.)

Powyższe wyróżnienie zeznania podatkowego nie jest przypadkowe, gdyż łączy się z niem cały szereg podstawowych praw i obowiązków dla płatnika i dla władzy skarbowej pod rygorem kasacji wymiaru przez Najw. Tryb. Adm. na wypadek pogwałcenia choćby najdrobniejszego przepisu regulującego tę instytucję.

Ze względu na ten szczególny charakter, ustawodawca ograniczył krąg płatników obowiązanych do składania zeznań, upoważniając tylko Ministra Skarbu do ustalania osób obowiązanych do składania zeznania dla wymiaru podatku dochodowego i przemysłowego w drodze rozporządzeń (art. 69, dawny art. 74 ordyn. podatkowej). Z powyższej wyraźnej woli ustawodawcy wynika, że **tylko Ministerstwo Skarbu** w drodze rozporządzenia wykonawczego może dowolnie oznaczać, kto ma obowiązek składania zeznań — i że w konsekwencji osoby, które od składania zeznań są zwolnione — **nie mogą być do tego zmuszane** przez władze skarbowe niższych instancji.

W myśl art. 68 ust. 2, oraz par. 45 i 46 Rozp. Wyk. Min. Skarbu z dnia 19. IX. 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 821) do składania zeznań obowiązane są przedsiębiorstwa w przepisach tych wymienione (przeważnie kat. I i II handl., kat I—V przemysł.) wolne zawody, firmy rejestrowane, kupcy prowadzący księgi handlowe. Wszyscy inni płatnicy np. III kat. handl. mają prawo — lecz nie mają obowiązku składania zeznania (art. 68 p. 3 ord. pod.). Należy zaznaczyć, że wedle **dawnych** przepisów podatkowych (np. wedle art. 50 ust. o pod. doch.) władza skarbowa miała prawo od każdego płatnika żądać złożenia zeznania, pod rygorem, że uskuteczni się wymiar w zaoczności. Obecna ordynacja podatkowa nie zawiera takiego przepisu wobec zasady, że wymiar musi się opierać w każdym wypadku **na materjale faktycznym**, zebranym w aktach wymiarowych (art. 70 ust. 5 ord. pod.).

Z powyższego wynika więc, że władza wymiarowa nie jest uprawniona wzywać płatnika, nieobowiązanego do składania zeznań do złożenia takiego zeznania, gdyż jest to jego uprawnieniem, a nie obowiązkiem.

Natomiast **może** władza skarb. korzystać z uprawnień z art. 70 poz. 2 lit. C. ord. pod. i wezwać płatnika do wykazania jego przychodów, rozchodów, majątku, obrotów i wogóle do udzielenia wszelkich wyjaśnień i dowodów. Te oświadczenia płatnika, choćby spisane protokolarnie lub złożone na piśmie **należy stanowczo odróżnić od zeznań** w rozumieniu ustawy i nie mają ich mocy ustawowej.

Z zeznaniem podatkowem łączą się pewne przywileje i obowiązki, jakich niema przy wyżej wymienionych oświadczeniach z art. 70 ord. pod.

Wszystkie wyżej naprowadzone okoliczności wskazują, że zeznanie jest ściśle **formalnym aktem** podatkowym, wyodrębnianym od wszelkich innych aktów i czynności podatkowych, wyposażonym w pewne specyficzne sankcje i nie może być identyfikowanem w drodze analogji z innemi wyjaśnieniami lub deklaracjami płatnika.

Urzędy Skarbowe, względnie Izby Skarbowe mogą żądać od każdego płatnika wszelkich **wyjaśnień,** do-

tyczących stosunków dochodowych, majątkowych i obrotowych pod rygorem nałożenia grzywny porządkowej do zł. 500.—, **jednakowoż nie mogą od osób do tego nieobowiązanych domagać się składania formalnych zeznań podatkowych.** Na wypadek nałożenia grzywny za niezastosowanie się do takiego wezwania, płatnik mógłby się skutecznie obronić w Sądzie lub przed władzą skarbową odwoławczą.

Kronika.

WYSTAWA UZDROWISKOWO - TURYSTYCZNA W KRAKOWIE.

Połączone Komisje Rozwoju Ruchu Turystycznego i Uzdrowisk oraz Komunikacji Izby Przemysłowo-Handlowej w Krakowie uchwaliły na posiedzeniu odbytem dnia 18 marca 1936 r. podjąć inicjatywę w kierunku urządzenia w czerwcu w Krakowie Wystawy Uzdrowiskowo-Turystycznej, oraz zaprosić do wzięcia udziału w tej inicjatywie Krakowską Izbę Rolniczą i Rzemieślniczą.

Doroczne Walne Zgromadzenie

Członków Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców

odbędzie się

w niedzielę 29 marca 1936, o godzinie 10-tej przedpoł.

a w razie braku kompletu o godzinie 10·30 przedpoł. bez względu na ilość obecnych, w salach Stowarzyszenia przy ulicy Grodzkiej L. 43.

Porządek dzienny:

1) Odczytanie protokołu z ostatniego Walnego Zgromadzenia.

2) Sprawozdanie z czynności za rok ubiegły
   a) Prezydjum i Wydziału K. S. K.
   b) Skarbnika
   c) Administracji „Przeglądu Kupieckiego“
   d) Sądu Arbitrów
   e) Zarządu Funduszu Zapomogowego
   f) Komisji Kontrolującej i jej wniosek o udzielenie absolutorjum ustępującemu Wydziałowi

3) Uchwalenie budżetu na rok 1936

4) Zmiana § 12 statutu Stowarzyszenia

5) Dyskusja

6) Wybór 20 członków Sądu polubownego dla sporów, wynikłych ze stosunku Stowarzyszenia.

7) Wybór Komisji Rewizyjnej

8) Referat p. Ch. F. Leistnera w sprawie ubezpieczenia Kupców na starość

9) Wnioski i interpelacje

10) Wybór 12 członków Wydziału.

Uwaga:

1) wnioski, które mają być przedmiotem obrad Walnego Zgromadzenia powinny być złożone w Sekretarjacie Stowarzyszenia na piśmie najdalej do dnia 26 marca br. Wnioski zgłoszone w terminie późniejszym traktowane będą jako rezolucje lub wnioski inicjatywy.

2) Czynne i bierne prawo głosowania oraz prawo zabierania głosu na Walnem Zgromadzeniu ma — w myśl § 5 statutu Stowarzyszenia — każdy członek niezalegający z wkładką za czas dłuższy niż 6 miesięcy. Nie mają prawa głosowania członkowie przyjęci w ciągu 3 miesięcy przed terminem Walnego Zgromadzenia.

Wydział Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców.

W związku z powyższą uchwałą zostaną w najbliższym czasie zaproszone na konferencję odnośne instytucje Samorządu Gospodarczego, celem omówienia tego zagadnienia i wyłonienia odpowiedniego Komitetu, który zajmie się realizacją Wystawy.

Przypominamy terminy płatności do 31-go marca b. r.

Przypominamy, że z dniem 31-go marca upływa termin dla wpłacania nadwyżek ponad zł. 400.— za lata podatkowe 1932 i wstecz. Od wpłaty uskutecznionej do tego terminu uzależnione jest korzystanie z umorzenia do zł. 400.— (bliższe szczegóły vide „Przegląd Kupiecki“ Nr. 8 i 9).

* * *

Z dniem 31-go marca b. r. upływa termin do wpłacania odroczonych należności podatkowych powstałych z wymiaru za rok budżetowy 1934/35, od wpłaty bowiem tej należności uzależnione jest korzy-

stanie z ulg w spłacie zaległości podatkowych na podstawie rozp. Min. Skarbu z 15-go kwietnia 1935 r.

* * *

Termin składania zeznań o dochodzie przez przedsiębiorstwa prowadzące księgi handlowe.

Przypominamy, że kupcy, którzy w roku 1935 prowadzili prawidłowe księgi handlowe obowiązani są najdalej do dnia 1-go kwietnia b. r. złożyć zeznanie o dochodzie.

PRZYWÓZ TOWARÓW REGLEMENTOWANYCH Z ZAGRANICY W II. KWARTALE B. R.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Krakowie zawiadamia firmy tutejszego okręgu, że podania o przywóz towarów reglementowanych z zagranicy z kontyngentów II. kwartału b. r. przyjmować będzie **do dnia 1 kwietnia b. r.**

OBYWATELE ŻYDZI!

Przystąpiliśmy do założenia **Towarzystwa Przyjaciół Żydowskiej Szkoły Handlowej** w Krakowie, którego zadaniem będzie umożliwić Szkole taki rozwój, aby mogła spełnić swoje zadania, obecnie bardziej naglące, niż w chwili jej założenia.

Szkoła ta, założona w r. 1933 przez Stowarzyszenie Żydowskich Absolwentów Wyższego Studjum Handlowego w Krakowie, ma na celu wychowanie i wykształcenie przyszłego kupca, przygotowanie kupiectwa do wykonywania zaszczytnie pojętego zawodu kupieckiego, wyrobienie w młodzieży samodzielności i inicjatywy handlowej na każdym odcinku życia gospodarczego w Polsce, jakoteż na polu ożywienia stosunków gospodarczych z Palestyną i krajami Bliskiego Wschodu.

Te zamierzenia Szkoły były realizowane dotychczas przez Szkołę samą, przez pełną poświęcenia pracę wszystkich czynników szkolnych i pomoc rodzicielską.

Naszem staraniem winno jednak być, aby Szkoła ta zaspakajająca zaledwie nieznaczną część potrzeb wychowania i kształcenia zdrowego, etycznego i narodowego kupca żydowskiego, mogła rozszerzyć swoją działalność na wszystkie dzieci żydowskie, które chcą się poświęcić zawodowi kupieckiemu.

My musimy Szkole tej pomóc moralnie i materjalnie tak, aby wszystkie jej potrzeby mogły być zaspokojone i aby Szkołę tę doprowadzić do najwyższego rozwoju.

Obywatele! Żydzi! Spełnijcie Swój obowiązek i wstąpcie w szeregi **Towarzystwa Przyjaciół Żydowskiej Szkoły Handlowej**, którego konstytuujące Walne Zgromadzenie odbędzie się w **sobotę, dnia 28 marca 1936 r. o godzinie 7.30 wieczorem** w lokalu Szkoły, **ul. Stradomska 10,** na które najuprzejmiej zapraszamy.

KOMITET ORGANIZACYJNY: Dr. Ader Leon, Dr. Abeles Alojzy, Dr. Aronsohn Ludwik, Radca Aleksandrowicz Zygmunt, Dr. Beres Rudolf, Dr. Bachner Feliks, Dyr. Bachner Bolesław, Inż. Buchner Akiba, Dyr. Driller Rudolf, Dr. Ehrenpreis Arnold, Dr. Frist Józef, Inż. Falk Zygmunt, Inż. Feldman Dawid, Dyr. Fränkel Henryk, Radca Fromowicz Leopold, Gross Jakób, Dyr. Hirschhaut Adolf, Sekretarz Himmelblau Józef, Dyr. Hochwald Zygmunt, Dr. Jassem Klemens, Dyr. Lauterbach Maks, Dyr. Lax Harry, Dyr. Langer Salo, Prez. Dr. Landau Rafał, Dr. Lichtig Samuel, Dyr. Liban Jan, Dr. Mazur Seweryn, Dyr. Mandelbaum Aleksander, Dr. Mückenbrun Jakób, Nacht Juljusz, Nussbaum Abraham, Perlberger Salomon, Dyr. Rittermann Aleksander, Płk. Dr. Rosenbauch Edmund, Dr. Scharf Maurycy, Prezes Schechter Samuel, Dr. Schermant Ludwik, Dyr. Dr. Spitzer Tadeusz, Dyr. Stahr Wilhelm, Dyr. Syrop Juljusz, Dyr. Tänzer Maks, Dr. Thon Ozjasz, Dr. Wasserberger Maksymiljan, Inż. Wexner Saul, Dr. Wistreich Dawid, Dr. Wistreich Artur, Dyr. Zehnwirth Szymon, Dr. Zimmermann Juda, Dyr. Zins Herman.

sadniczych, których nie należy utożsamiać z taryfami specjalnemi (wyjątkowemi) zawartemi w poszczególnych zeszytach części II taryfy.

W nowej taryfie towarowej cz. I B przewidziane zostały nadto znaczne zniżki w zakresie opłat dodatkowych. I tak obniżone zostaną opłaty za dodatkowe zlecenia nadawcy w większości wypadków o 50 proc. opłaty za przetrzymanie wagonu (postojowe) o 20 proc. do 33 proc., opłaty za przechowanie przesyłek (składowe) od 30 proc. do 40 proc. opłaty za zaliczenia, zaliczki i wydatki w gotowiźnie o 40 proc. opłaty za zawiadomienie odbiorcy o przybyciu przesyłki oraz nadawcy o jej odebraniu lub o wpłaceniu zaliczenia o 40 — 50 proc. Tak np. za zawiadomienie telefoniczne odbiorcy o przybyciu przesyłki lub nadawcy o wpłaceniu zaliczenia pobierać się będzie od jednej przesyłki lub jednego zaliczenia łącznie 30 gr. Nadto obniżone zostały opłaty za korzystanie ze specjalnych urządzeń do pojenia, mycia i sortowania drobiu za wynajem opon, za przeładowanie przesyłki z jednego wagonu do drugiego i in.

Część II taryfy towarowej składać się będzie z 6 zeszytów, które zawierać będą: zeszyt 1 — taryfy specjalne obowiązujące w obrocie wewnętrznym; zeszyt 2 — taryfy specjalne obowiązujące w obrocie przez granice lądowe; zeszyt 3 — taryfy specjalne obowiązujące w obrocie przez porty w Gdyni i Gdańsku; zeszyt 4 — taryfy specjalne tranzytowe; zeszyt 5 — taryfy specjalne przeładunkowe w komunikacji z portami śródlądowych dróg wodnych; zeszyt 6 — taryfy wyjątkowe.

Wykładnia znowelizowanej ustawy o opłatach stemplowych.

W związku z dekretem Prez. R. P. z 14 stycznia 1936 w sprawie zmiany niektórych przepisów dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych Min. Skarbu ogłosiło **wykładnię ustawy** o opłatach stemplowych, w której wyszczególnione zostały **następujące pisma i czynności prawne, jako nadal podlegające opłatom stemplowym:**

1) Pisma stwierdzające zawarcie umowy sprzedaży rzeczy ruchomej — w szczególności też sprzedaż wierzytelności lub innego prawa — jeśli ani sprzedawca ani kupujący nie zawarli danej umowy sprzedaży w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu (na rzecz Państwa polskiego) lub w zakresie przedsiębiorstwa ustawowo zwolnionego od tego podatku.

2) Pisma stwierdzające zamianę rzeczy ruchomych na rzecz ruchomą lub na taką nieruchomość, której wartość jest niższa od wartości rzeczy ruchomej lub na takie prawo do ciał kopalnych, którego wartość jest niższa od wartości rzeczy ruchomej — choćby taka umowa zamiany została zawarta w zakresie przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku.

3) Pisma stwierdzające oddanie rzeczy ruchomej na własność celem spłacenia długu, choćby dana rzecz ruchoma należała do takich, jakie zbywca wytwarza w swem przedsiębiorstwie przemysłowem lub jakie sprzedaje w swem przedsiębiorstwie handlowem.

4) Pisma stwierdzające zrzeczenie się prawa do rzeczy ruchomej wzamian ze sumę pieniężną lub za inną rzecz ruchomą — choćby owe rzeczy ruchome należały do takich, jakie jedna lub druga strona wytwarza w swem przedsiębiorstwie przemysłowem, lub jakie sprzedaje w swem przedsiębiorstwie handlowem.

5) Pisma stwierdzające sprzedaż rzeczy ruchomej drogą licytacji.

6) Pisma stwierdzające sprzedaż rzeczy ruchomej drogą licytacji, dokonanej przez przedsiębiorcę zawodowo zajmującego się licytacjami, choćby ta sprzedaż nie była stwierdzoną pisemnie.

7) Pisma stwierdzające, że w toku postępowania egzekucyjnego rzecz ruchoma, będąca własnością dłużnika — przechodzi na własność wierzyciela, albo zostaje sprzedana z wolnej ręki lub drogą nadlicytacji.

8) Pisma stwierdzające zawarcie umowy o świadczenie usług, jeśli ani jedna, ani druga strona nie zawarła danej umowy w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku.

9) Dokument przewozowy, uprawniający do jazdy statkiem morskim.

10) Dokument przewozowy, dotyczący przewozu rzeczy.

11) Pismo stwierdzające umowę o przechowanie rzeczy ruchomej przez osobę trudniącą się zawodowo przechowywaniem rzeczy cudzych.

12) Pisma stwierdzające przejęcie pieniędzy na oprocentowanie przez przedsiębiorstwo trudniące się czynnościami bankowemi.

13) Pokwitowanie, którem wierzyciel potwierdza odbiór rzeczy, oddanej mu w zastaw.

14) Pokwitowanie, którem ktoś potwierdza, że pieniądze lub inne rzeczy zamienne otrzymał tytułem pożyczki.

15) Pokwitowanie z odbioru zadatku.

16) Pokwitowanie z odbioru podania.

17) Pokwitowania stwierdzające odbiór pieniędzy lub papierów wartościowych lub innych rzeczy (niewymienione pod 10 do 16), a sporządzone w formie aktu notarjalnego lub sądowego.

W przypadkach wymienionych od 1 do 8 opłata wynosi w zasadzie 1 procent. Od tej zasady są następujące wyjątki.

Opłacie w wysokości 0.5 proc. podlega pismo stwierdzające umowę sprzedaży części ułamkowej

(idealnej) rzeczy ruchomej, nabytej przez sprzedawcę drogą dziedziczenia lub darowizny, jeśli kupujący ma udział w tej rzeczy z tych samych tytułów.

Opłacie w wysokości 50 groszy podlega karta umowy sporządzona przez maklera przysięgłego, a tycząca się tranzakcji giełdowej zawartej na giełdzie towarowej.

Wysokość stawki opłat od pism wymienionych od 9 do 16 są te same jak przed ogłoszeniem dekretu z 14. I. 1936.

Pokwitowania wymienione pod 17 podlegają zasadniczej opłacie w wysokości 5 zł. Natomiast pokwitowanie z odbioru sumy pieniężnej przewyższającej 100 zł. a nie przewyższającej 1.000 zł. podlega opłacie w wysokości 2 zł. Takiej samej opłacie podlega pokwitowanie stwierdzające odbiór papierów wartościowych lub innych rzeczy nie będących pieniędzmi, a wymieniające wartość tych papierów wartościowych lub innych rzeczy w kwocie przewyższającej 100 zł. lecz nieprzewyższających 1.000 zł.

Spośród pism, które do dnia 14 stycznia 1936 podlegały opłatom stemplowym, **obecnie nie podlegają opłatom stemplowym następujące:**

1) pismo stwierdzające zawarcie umowy sprzedaży ruchomej, jeśli bądź sprzedawca bądź kupujący zawarł daną umowę sprzedaży w zakresie swego przedsiębiorstwa podlegającego podatkowi przemysłowemu lub w zakresie przedsiębiorstwa ustawowo zwolnionego z tego podatku;

2) pisma stwierdzające zawarcie umowy o świadczenie usług (niewymienionej wyżej pod 9 do 12) jeśli bądź jedna bądź druga strona zawarła daną umowę w zakresie swego przedsiębiorstwa podlegającego podatkowi przemysłowemu, lub ustawowo zwolnionego od tego podatku;

3) rachunek wiążący się z (pisemną lub ustną) umową sprzedaży rzeczy ruchomej lub z umową o świadczenie usług, t. j. pismo sporządzone przez sprzedawcę bądź przez osobę, która zobowiązała się do usług, wymieniające należność za rzecz sprzedażną, bądź należność tytułem wynagrodzenia za usługi;

4) pismo sporządzone przez kupującego bądź przez osobę na rzecz której ktoś zobowiązał się do usług, stwierdzające, że wydawca pisma otrzymał rzecz sprzedaną bądź, że usługi zostały wykonane i wymieniające należność za rzecz sprzedażną bądź należność tytułem wynagrodzenia za usługi, (t. zw. credit-nota);

5) wyciąg z rachunku bieżącego (konto-korentowego) stwierdzające saldo debetowe bądź kredytowe, wydane przez przedsiębiorstwo trudniące się czynnościami bankowemi oraz taki wyciąg wydany przez przemysłowca lub kupca innemu przemysłowcowi lub kupcowi;

6) pokwitowania niewymienione od 10 do 17 (np. pokwitowanie sprzedawcy z odbioru należności za usługi lub czynszu lub najmu, albo czynszu dzierżawnego lub kwoty uiszczonej przez dłużnika wierzycielowi, celem całkowitego lub częściowego uiszczenia długu z tytułu pożyczki, o ile pokwitowania te nie są sprządzone w formie aktu notarjalnego lub sądowego w formie pisma notarjalnie uwierzytelnionego).

Pisma wymienione wyżej pod 3, 4 i 6 jako niepodlegające opłacie stemplowej, są zwolnione od tej opłaty także wówczas, gdy ani wystawca takiego pisma, ani osoba, do której dane pismo jest wystosowane nie zawarli umowy sprzedaży, bądź umowy o świadczeniu usług, z którą dane pismo się wiąże, w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub przedsiębiorstwa ustawowo zwolnionego od tego podatku.

Rozpowszechniajcie „Przegląd Kupiecki"

Wydawca Zw. Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. **Redaktor odpow. Samuel Kurzmann**

Drukarnia Józefa Fischera, Kraków Grodzka 62. Telefon 104-12.